

เทศน์อบรมฆราวาส ณ กุฏิสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อค่ำวันที่ ๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

โทษของกิเลส คุณค่าของธรรม

ถ้าอะไรมาจากเมืองเมื่อนาแล้วห่อเป็นบ้าไปหมด หรือเราเป็นบ้าคนเดียวก็ไม่รู้ เราเป็นอย่างนั้นนะ รักษาติ รักษาสนา พระมหากษัตริย์ ต้องรักเนื้อรักหนังของตัวเอง เหล่านี้เป็นเนื้อหนังของเราทั้งนั้น ไม่จำเป็นไม่เอา เป็นอย่างนั้นนะ อันนี้ตั้งแต่เป็นฆราวาสมันก็มีของมันอย่างนั้น ผิงลิกเลย แม่จะไปซื้อผ้าที่ดี ๆ มาให้ ไอ้พี่ชายไอ้บ้า นี่เข้าใจไหม อะไรมันเอาหมดไอ้บ้า ลิงสูมันไม่ได้นะ พี่ชายเรา คนที่สองคือเรา พอพูดอย่างนี้ก็ไปสัมผัส แม่จะไปซื้อผ้าใหม่อย่างดีเลยมาให้เรา ส่วนพี่ชายไม่ต้องพูดละ มันข้ามหัวแม่ไปนานแล้ว

แม่คงสงสารละ นิสัยเป็นอย่างนั้นนะ คืออะไรที่จะไปหาซื้อนั่นสู่มสู่มทำไม่เอาง่าย ๆ นะ เราไม่เอา จนแม่เกิดสงสารเอง หาซื้อผ้ามาให้ ผ้าใหม่อย่างดีเลยจะเอามาให้ไม่เอา ก็แม่ทอเป็นอยู่นี้ เอาทอมาเราจะใช้ ถ้าเป็นของแม่แล้วใช้ ของคนอื่นไม่ใช่ ยังไงก็ไม่เอาจริง ๆ นะเรา สุดท้าย “เอ้อ ไอ้ที่จิตใจมันทำไมไม่เหมือนบ้านเมืองเขา” เราไม่ลืมนะ โยมแม่ “เอ้อ ไอ้ที่มันเป็นอย่างนี้ จิตใจมันไม่เหมือนบ้านเหมือนเมืองเขาเลย” เขาทั้งหลายเขาอยากได้ของดิบของดีมาไอ้มาอวดกัน ไอ้ที่เอาอะไรมาให้มันไม่เอาเลย ถ้าว่าเป็นของแม่ทอให้นี้ใช้หมด เราก็ออย่างนั้นจริง ๆ ด้วยนะ ของแม่ทอมาใช้หมดเลย เป็นอย่างนั้นละ

มันเป็นนิสัยมาตั้งแต่ฆราวาส อันนี้รักสงวนเนื้อหนังของตัวเอง ไม่อยากเอากาฝากภายนอกเข้ามา มากัดตบกัดปอดเราออกไป ความหมายว่าอย่างนั้น สิ่งภายนอกเป็นกาฝากมันก็เป็นภัยเข้ามา ส่วนที่เป็นเนื้อหนังของตัวเองขาดไปหลุดลอยไปไม่ดี เรื่องเป็นอย่างนั้น ทีนี้เวลาแก่มาแล้วก็เลยสอนลูกสอนหลาน ให้รู้จักประมาณบ้าง ถ้าอะไรของแม่ยื่นให้ไม่เอา ถ้าเป็นของฮ่องกงฮ่องเกงสหรัฐหะเร็ดฟาดห่ามือก็เอา มีที่นี้ว่าคว่าเลย พวกบ้าพวกนี้ นะ หรือใครเป็นบ้าวิจิฉัยดูชิ กับเราพูด เอา ๆ วิจิฉัย ถ้าหากเราเป็นบ้าเราก็จะยอมรับ ต้องมีเหตุผลนะเราถึงจะยอมรับ ไม่มีเหตุผลเราจะตีเหล็กหมดเลย มือเดียวเท่านั้นฟาดเหล็กได้หมดเลย

วันนั้นนายกเทศมนตรีอยู่รยานั่งอยู่นั้นด้วย ไอ้ตัวดีเราละมา ได้ของดิบของดีมา จะถวายอาจารย์ ดีใจ โอ้ย เหมือนจะเหาะลอย ได้ของมาถวายอาจารย์ ซ็อกโกแลตนี้ดีมาจากฝรั่งเศส พอว่าอย่างนั้นก็ปี่วะเลย ใส่เปรี้ยว ๆ ๆ นายกเทศมนตรีอยู่รยานั่งฟัง

เขาไม่เคยได้ยินคำพูดเช่นนี้ ๆ ๆ และมีเหตุผลทุกอย่าง ๆ นั่งจ้องฟังเลยจริง ๆ นั้นอย่างนั้นซิ การจะตั้งรากตั้งฐาน ตั้งบ้านตั้งเมืองให้มีหลักมีเกณฑ์ เราต้องเป็นผู้มีหลักเกณฑ์ในหัวใจของเรา เลื่อน ๆ ลอย ๆ เหลาะ ๆ แหละ ๆ ใช้ไม่ได้นะ

เข้ามาสู่ภายในนี้ยิ่งแล้วนะทางภาคปฏิบัติ อรรถธรรมนี้ยิ่งละเอียดลออยิ่งกว่านั้น อปฺปิจฺจตา เข้าไปปั๊บเลย ให้มกน้อยที่สุดพระ ผู้ปฏิบัติให้เป็นผู้มกน้อยที่สุด มากมาน้อยอย่าตื่นเต้น มันจะเป็นเครื่องปลุกกิเลส นั้นเห็นไหมละ มีมากก็ไม่เอา มีแต่น้อย ๆ ดังที่พระกัสสปะท่านใช้ผ้าสามผืนมา พระองค์ทรงโปรดมากนะพระกัสสปะท่านใช้ผ้าสามผืน ครั้นแก่มากก็อยากให้ท่านใช้อะไรดี ๆ ท่านบอกไม่เอา เป็นอย่างนั้นเรื่อยมา เรียกว่ามกน้อย พระกัสสปะองค์หนึ่ง

จากนั้นก็สันโดษ อย่างคับขันไปอีกก็เพียงสันโดษ ให้อินดีตามที่มีที่เกิด อย่าฟังเพื่อ อย่าปิ่นเกลียว อย่าแหวกรั้วแหวกลูกกรงไป นอกรั้วนอกกำแพงไปจะมีอันตรายอยู่ข้างนอก ยินดีแต่สิ่งที่มีที่เกิดนี้จะไม่ติดไม่คืน จิตใจสงบร่มเย็น ไม่ทำคนให้เสีย นอกจากนั้นเป็นส่วนรวมก็ต่างคนต่างไม่ทำชาติให้เสีย ด้วยการระมัดระวัง

พูดถึงเรื่องความมกน้อย ที่เด่นที่สุดในวงลูกศิษย์ของพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้ท่านอาจารย์หลุย ยกนิ้วให้เลย ไม่มีใครเหมือนนะท่านอาจารย์หลุย ไปที่ไหนท่านไปองค์เดียว ๆ ชอบสงัด ชอบไปองค์เดียว บริหารใช้สอยไม่ให้มีอะไรติดไป นอกจากผ้าไตรเท่านั้น ท่านเป็นอย่างนั้นตลอด เอาผ้าใหม่ ๆ ให้ท่านไม่เอานะ มกน้อยที่สุด ไปที่ไหน ๆ ก็เป็นอย่างนั้น ในครั้งพุทธกาลก็พระกัสสปะท่านใช้ผ้าสามผืน จนกระทั่งพระองค์ทรงเมตตารับสั่ง นี้เธอก็เฒ่าแก่มาแล้ว ให้ใช้ตามอธยาศัยสะดวกสบายตามวัยของคนแก่จะเป็นความสะดวกดี ทางนั้นก็ทูลท่านว่า เท่าที่เข้าพระองค์ใช้อยู่นี้ และมีอยู่นี้ เป็นความสะดวกดีแล้ว เออ ถ้าอย่างนั้นเราก็อนุโมทนาสาธุ แน่ะจะค้ำยังงไม่ค้ำนนะ ตถาคตอนุโมทนาสาธุ ถ้าได้พระปฏิบัติแบบนี้ ๆ มาก ๆ ศาสนาก็ยิ่งเจริญรุ่งเรือง พระเราจะเจริญรุ่งเรืองขึ้นมากภายในจิตใจ และการแนะนำสั่งสอนคนอื่นก็เอาแบบฉบับอันดีงามนี้สอนโลก โลกก็จะได้รับความร่มเย็นเป็นสุขขึ้นมากมาย นั้นเห็นไหมละพระพุทธเจ้าไม่ทรงค้ำนนะ

พอพูดอย่างนี้ก็ย้อนเข้ามาหาหลวงตาบัว แต่ก่อนก็ใช้ผ้าสามผืน เวลาในกุฏิหลวงตาบัวมีแต่ผ้าเต็มห้อง ไม่ทราบว่ามีอะไรต่ออะไร เราก็ปล่อย เต็มนี้ปล่อยนะ มีอะไร ๆ ไม่สนใจ เลอะ ๆ เทอะ ๆ เป็นหมด ไม่ว่าจะสอนอะไรเรื่องข้อวัตรปฏิบัติกับพระกับเณร ก็เราตัวเลอะเทอะอยู่แล้ว จะไปสอนใครก็จะสอนให้เลอะเทอะละซิ นี่มันมาเข้าเรานะเตียวนี้ แต่ก่อนก็ปฏิบัติอย่างนั้นละ เพราะนิสัยมันจริงจังตลอด เรื่องผ้าสามผืน

ติดแนบเลย ไม่เอาอะไรทั้งนั้น ทีนี้เวลาแก่เข้ามาๆ มันหากเป็นของมันเองนะ เราก็ไม่มีเจตนาอะไรที่ว่าใครเอามาคว่ำมันๆ เหมือนฮ่องกง เข้าใจไหม มันก็ไหลเข้ามาเรื่อยๆ สุดท้ายกุฎิของเราแม้แต่เครื่องบริวารใช้สอย เฉพาะอย่างยิ่งผ้าอังสะก็ไม่ทราบที่ตัว สบงที่ตัว จีวรที่ตัว นอกนั้นไม่ค่อยมีละโน่นนั้น มีมากๆ แล้วป่าให้เห็นต่อหน้าละเรา คือมันเหลือที่จะทนแล้วก็ป่าเข้าป่าให้เห็นซิ

มันขัดต่อธรรมขัดกับนิสัย จะมาวางธรรมวางนิสัยที่ถูกธรรมได้ยังไง ทุกวันนี้เลอะเทอะไปหมด ไม่มีแบบมีฉบับนะ เราก็ยอมรับว่าเราไม่มีแบบมีฉบับ แต่พระเถระทั้งหลายท่านก็ทราบได้ดีแล้วว่าแต่ก่อนเป็นยังไงๆ มาปัจจุบันนี้เป็นยังไงท่านก็ทราบดีแล้ว ท่านจะมาตำหนิเรานี้คงตำหนิไม่ลง เพราะท่านทราบมาโดยลำดับๆ แล้ว กุฎิเดี่ยวนี้ที่อยู่ทุกวันนี้ อันนี้ต้นเหตุมาจากกระต๊อบนะ ไม่ใช่อะไร คือเราปลูกกระต๊อบสูงแค่นี้จากพื้นขึ้นมาสูงแค่นี้ เฉลียงกว้างประมาณ ๑ เมตร มันก็อยู่ในเกณฑ์ ๓ ปีนะ

คือต้นเสาที่เราไปคว้าเอาไม้สดมาปลูกเป็นต้นเสา คว้าตามในวัดนั้นแหละเอามาปลูก ทีนี้พอไม้สดมันแห้ง ปลวกมันเข้าไปกินไม้สด ต้นเสานี้ พอกินแล้วมันก็หักล้มโครม ปลูกใหม่ขึ้นปั๊บ ก็ไม้สดมันเก่า มันก็ได้สองสามปีเท่านั้น แล้วปลวกกินขาดก็ล้มลง ทีนี้ตอนสุดท้ายนี้ก็กระต๊อบนั้นเหมือนกัน ตอนนั้นเป็นกุฎิน ลูกศิษย์ทางกรุงเทพฯ เขาไปทอดกฐิน เขาเข้าไปดูกุฎิเรา แล้วมีพระท่านเดินอยู่บริเวณนั้น ไหนกุฎิท่านอาจารย์หลังไหน หลังนี้ วังนี้ เหนอๆ ขึ้นเลย เห็นกระต๊อบเล็กๆ เหนอๆ หลังไหน หลังนี้ รีบให้พระท่านเปิดประตูให้ดู ประตูก็อย่างว่า ฝาก็เป็นฟางเป็นอะไร แอ้มด้วยฟางมุงด้วยหญ้า

เขาปั๊บปั๊บไปก็ขอให้เปิดประตู พระท่านเข้าไปเปิดประตูให้ดู แกก็คลานขึ้นไปขึ้นไปเฉลียง ความกว้างมัน ๑ เมตร ดูหมด ก็มันไม่มีอะไร จะให้มีอะไร ก็มีหนังสือเราทำแคร์ไว้บนหัวนอนเรา หนังสือจะเอาไว้สูงกว่าตัวเองเสมอ เพราะเคารพธรรมเอาหนังสือไว้ข้างบน หนังสือธรรมะ ครั้นไปดูๆ แล้วร้องให้อยู่ตรงนั้นเลย พระมาแล้วให้ฟัง ร้องให้อยู่ในนั้นเลย ดูแล้วดูเล่า ทั้งร้องให้ทั้งดูทั้งอะไรหมด พอลงมาแล้วก็ขึ้นไปบนศาลาซิ พอไปนั่งปั๊บร้องให้เลย ยังไม่พูดอะไร เป็นอะไรไม่ใช่เป็นบ้าเหอ ก็ว่าอย่างนั้นละเรา ก็มันนิสัยอันนี้ พูดกับลูกศิษย์จะให้ว่ายังไง ถ้าไม่ว่าอย่างที่ว่านี้

มันเป็นอะไรอาจารย์ของเราเนี่ย ไปดูกุฎิแล้วหลังเท่ากำปั้น ชื่อเสียงโด่งดังทั่วประเทศไทย เวลามาดูกุฎิหลังเท่ากำปั้น ทำไมจึงอยู่ได้นอนได้ วังนั้นนะ เราก็บอก โอ้อยู่ในห้องแม่อยู่ในห้องเท่านี้ อยู่ในนั้นไม่ทราบว่ามันนอนอยู่ได้ทั้งนั้น ๙ เดือน ๑๐ เดือนก็ยังออกมาได้ แล้วมาอยู่กุฎินี้ กุฎิหลังนี้นั่งได้นอนได้เดินได้สบาย ยังจะว่าแคบ

อยู่หรือ ถ้าอยากให้ง่ายก็ให้ไปปลูกไปสร้างที่ทุ่งอยุธยาคุณนะ เราก็บอก เอาอีกแหละ ร้องให้อีก ๆ กลับไปเลยส่งเงินมา นั่นนะเรื่องราว ที่กุฎีหลังนั้นจะปรากฏขึ้นมา เพราะ ต้นเหตุอันนี้แหละ

พอไปไม่บอกละที่นี้ เขาไม่บอก เขาส่งเงินมาตุ้มให้สร้างกุฎีหลังนี้ เอ๊ ทำยังไง ก็เราไม่ได้สั่งเสียอะไร ๆ เขาส่งมาส่งกลับผิด นั่น พอจากนั้นมาแล้วก็จำเป็นจำใจ ก็เลย ปลูกกุฎีหลังนั้นให้ อย่างที่เห็นอยู่ทุกวันนี้ จากนั้นกำชับกำชาเลย อะไรก็ตามที่จะมา ปลูกมาสร้างต่าง ๆ ซึ่งเราไม่อนุญาตนี้จะมาทำไม่ได้ ส่งมาก็ต้องส่งกลับ เรบอกเลย ถ้า เราไม่ตกลงอนุญาตการก่อนั้นสร้างนี้ จะมาทำสู่มสู่มทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นใครที่จะทำ อะไรจึงต้องมาขออนุญาตเรื่อย ๆ มาจนกระทั่งปัจจุบัน เรื่องราวเป็นอย่างนั้น

พระครั้งพุทธกาลกับพระสมัยปัจจุบันนี้ ถ้าเทียบตามตำรับตำราที่ท่านจดจารึก ไว้อย่างถูกต้องมันเข้ากันไม่ได้นะ พวกเรามั่นพวกพระปลอมพระกาฝากไปอย่างนั้นถึง ถูก ทำศาสนาแทนที่จะให้เจริญเหยียบศาสนาให้ล่มจมลงไป พวกพระกาฝาก พวกเรานี้ นะพระสมัยปัจจุบัน นับตั้งแต่หลวงตาบัวลงไป แบบฉบับท่านวางไว้ยังงี้ ๆ ไม่ดู ทำเอา ตามความชอบใจ ๆ ที่เป็นหลักเป็นเกณฑ์มากที่สุดคือพ่อแม่ครูจารย์มั่น นี้ทุกอย่างเป็นหลัก เป็นเกณฑ์มาตลอด ไม่คลาดเคลื่อนนะ ไม่มีอะไรคลาดเคลื่อน

ท่านสืบทอดมาได้เป็นลำดับตลอดทางด้านวัตถุ ที่อยู่ที่หลับที่นอน ที่เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เรียกว่าที่อยู่ที่พักเป็นป่าล้วน ๆ เป็นแบบครั้งพุทธกาลล้วน ๆ กุฎีก็ กระจับปกระจับพออยู่ได้อยู่ไป ท่านเองเขานิมนต์มาอยู่ก็กันห้องศาลาอยู่เสีย ให้กัน ห้อง ให้ปลูกกุฎีไม่เอา อยู่ที่นี่มันสะดวกแล้ว ออกมานี้ก็มาศาลาเลย ท่านว่าอย่างนั้นนะ ท่านไม่พูดมาก ให้กันห้องให้อยู่เสีย อยู่ทางบ้านโคกนามนก็แบบเดียวกัน มาหนอง ผือนี่ก็เป็นวัดใหญ่วัดโตท่านก็มากันห้องอยู่

ครูบาอาจารย์ทั้งหลายซึ่งเห็นมาโดยลำดับท่านคิดว่าเวลานี้ท่านแก่มากแล้ว ให้ ท่านอยู่สะดวกสบายเถอะ จะมาขอปลูกสร้างกุฎีให้ เป็นหัวหน้าโยมมา เขาอยากสร้าง กุฎีแต่เขากลับท่าน ก็มีครูบาอาจารย์ลูกศิษย์ผู้ใหญ่ของท่านมาขอร้องท่าน ท่านก็บอก ว่าที่นี่มันก็สบายแล้ว ไปหาสุวรรณคันทพานที่ไหนอีก นั้นเห็นไหมละ ท่านว่าอย่างนั้นนะ ที่ นี้ก็สะดวกสบายแล้วกับธาตุกับขันธทุกสิ่งทุกอย่าง นั้นฟังซินะ ธาตุขันธของเรามีพิเศษ วิโสมาจากไหน เหล่านี้กับธาตุกับขันธมันเข้ากันได้สนิทแล้ว จะไปหาห้องฟ้า มหาสมุทรที่ไหนมาอยู่พิเศษจากธาตุขันธอันสกปรกโสมนป่าช้าผีดิบนี้ละ นั้นเห็นไหม เวลาท่านตอบ ฟังซิ

สภาพเหล่านี้กับสภาพนี้มันเข้ากันได้สนิทแล้ว ไปเปลี่ยนแปลงให้มันเป็นอะไร

อีก อยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ ไปได้ นั่นเวลาท่านพูดออกมา นี่เป็นยังไงเป็นการสอนพวกเรา ไหมล่ะ ฟังซิ คือสภาพของร่างกายนี้กับสภาพอันนี้มันอยู่กันได้พอดี ให้อยู่กันพอดี ส่วนจิตเป็นอันหนึ่งต่างหาก จิตเป็นธรรม ธรรมกับจิตเป็นอันเดียวกันแล้ว เป็นอันหนึ่งต่างหากจากนี้ ถึงจะอยู่ที่ไหนท่านก็สบายหมด เพราะจิตใจท่านสว่างมากแล้ว อย่าง หลวงปู่มั่นเรานี้ ก็คือพระอรหันต์ในปัจจุบันนั้นเองร้อยเปอร์เซ็นต์ อัจฉิของท่านกลายเป็นพระธาตุ อัจฉริยะมากมาย แปลกประหลาดทุกสิ่งทุกอย่าง แปรเป็นพระธาตุ อัจฉิเป็นพระธาตุ ไม่ได้เหมือนพระทั้งหลาย ต้องเป็นพระอรหันต์เท่านั้นถึงจะเป็นพระธาตุได้ แต่ของหลวงปู่มั่นนี่รู้สึกว่ายู๊ เป็นไปทุกแบบทุกฉบับ เป็นสีชมพู เป็นสีอะไร เป็นแก้วเป็นอะไร เป็นไปได้ทุกแบบนะของท่าน

นี่พูดถึงเรื่องสภาพความเป็นอยู่ของท่าน ตรงเป็งกับตำรับตำราที่แสดงไว้เลย ท่านไม่ผิดเพี้ยนนะ ตลอดวันท่านมรณภาพไป ภูฏีหลังนั้นเขามาขอสร้างนะ ท่านดูเอาครูบาอาจารย์ที่เป็นลูกศิษย์ผู้ใหญ่ก็ขอร้องท่าน หลายครั้งหลายหนท่านก็เลยนิ่ง เขาก็เลยสร้างขึ้นนั่นแหละ เรื่องราวนะ องค์ท่านเองท่านกั้นห้องอยู่ ท่านบอกว่านี่มันสะดวกสบายแล้ว อันนั้นขึ้น ๆ ลง ๆ แนะท่านว่าอย่างนั้นนะ อันนี้ไม่ต้องขึ้น ๆ ลง ๆ ปู้ปู้ถึงแล้ว ท่านว่าสบาย ไปอย่างนั้นเสีย

คือท่านพอทุกอย่างภายใน สภาพภายนอกให้เป็นสภาพภายนอก ธาตุชั้นรั้งกับสิ่งเหล่านี้มันพอเหมาะพอดีกัน ให้อันอยู่ด้วยความพอเหมาะพอดีกัน ไม่ให้ปั่นเกลียว ความหมาย ส่วนจิตเป็นจิต ธรรมเป็นธรรม เป็นสภาพหนึ่งต่างหาก ไม่มายุ่งเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ นั่น ส่วนสภาพเหล่านี้กับสภาพทั่ว ๆ ไปมันเหมือนกันก็ตกแต่งให้อยู่ให้กิน ให้หลับให้นอนพอ ๆ กัน นี่เหมาะกันแล้ว นั่นเห็นไหมล่ะเวลาท่านพูด ฟังซิคำท่านได้ยังไง จะไปปลุกหอปราสาทราชมณเทียรก็คือเอาป่าช้าฝังดินนี้แหละขึ้นไปกองไว้บนภู่นันวิเศษวิโสอะไร อันนั้นก็อิฐ อันนั้นก็ปูน อันนั้นก็ทราย อันนั้นก็เหล็กก็หลา มันวิเศษวิโสอะไร สิ่งเหล่านี้อยู่ที่ไหนมันก็มีทั่วไป ส่วนธรรมมีได้เมื่อไรง่าย ๆ นั่นเห็นไหมท่าน หักเข้ามาหาธรรม ธรรมนี้มีที่ไหนได้ง่าย ๆ ะ ไม่ทะนุถนอมธรรมะทะนุถนอมอะไร บวชมาก็เพื่อบำรุงรักษาธรรม ไม่ใช่เพื่อเหยียบย่ำทำลายธรรมทำลายศาสนานี้ละ แล้ว คำนซีใครจะค้านท่าน

ท่านอยู่อย่างนั้นตลอด เรื่องภายนอกปล่อยตามสภาพเลย เรียกว่าท่านปล่อยตามสภาพ ปลงตกทั้งภายนอกภายใน อยู่ตามสบาย ทางภายในของท่านเป็นอย่างที่ว่านั่นละ อยู่ไหนอยู่ได้หมด ทางภายนอกก็ปล่อยตามสภาพอยู่ได้เช่นเดียวกัน อยู่ยังไง ท่านอยู่ได้ ท่านสบาย ๆ จิตใจสบายเสียอย่างเดียวอะไรสบายหมด ถ้าจิตใจว่าวุ่นขุ่นมัว

เดือดร้อนวุ่นวายนี้ตั้งแต่วันตั้งคืน มีเท่าไรก็ไม่พอ ได้เท่าไรก็ไม่พอ มีเท่าไรก็ไม่พอ ความโลภมันทำลายคนให้เดือดร้อนวุ่นวายฉิบหายวายปวงไปมากขนาดไหน ใครก็ยังไม่เพลิดเพลิดกับความโลภอยู่ โลภได้ไม่พอ ได้เท่านี้มาอยากได้เท่า นั้น ได้เท่า นั้นมาอยากได้เท่า นั้น

เรื่องกิเลสจะไม่มีคำว่าพอ เหมือนกับไฟได้เชื้อ ไสเชื้อเข้าไป ไสเชื้อเข้าไป เปลวไฟมันจะแสดงจรดเมฆ ให้มันถอยไม่ถอย ไฟถอยเชื้อไม่มี เชื้อไฟเข้าไปเท่าไรไฟเผาแผลก ๆ ความโลภนี่ก็เหมือนกัน กิเลสคือตัวโลภนั้นแหละ ทำคนให้ตายอยู่เวลานี้ ได้เท่าไรก็ไม่พอ ๆ ต่างคนต่างดีดต่างตื่น ครั้นหามาได้แล้วความผิดหวังก็มาด้วยกัน ๆ ได้มาแล้วก็เสียไป ได้มาแล้วก็เสียไป ทางเข้ามีทางออกมันก็มีละซิ ได้มาก็เสียไป ก็ทางเข้าทางออกของสิ่งเหล่านี้แหละ มันเป็นอย่างนั้น

นี่ละความโลภ มันทำลายโลกเวลานี้ โลกกำลังเดือดร้อนวุ่นวาย ไม่ใช่สิ่งของอะไรที่พออยู่กันกินกันทั่วโลกดินแดนนี้มันอดอยากขาดแคลนนะ มันอดอยากมันหิวโหยอยู่ที่หัวใจต่างหาก ได้เท่าไรยังไม่พอ ๆ ใหญ่เท่าไรยังไม่พอ ใหญ่ ใหญ่กว่าคนทั้งโลก เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหมทั้งโลก ให้มากرابไหว้คนคนเดียว ที่มีความอยากมากที่สุด เลิศเลอสุดยอดคือคนโลภมากคนนี้นี่แหละ แล้วใครจะมากراب โลภมากเท่าไร มันยิ่งเลวมากลงไป ใครจะกราบยังงี้

พระพุทธเจ้าธรรมท่านสอนให้ไปชำระความโลภแล้วจะสะดวกสบาย ไม่ดิ้นรน กระวนกระวายจนเกินเหตุเกินผล ความพออยู่พอกินอะไรสร้างไป พออยู่พอกินแล้วเป็นไป โลกก็สงบร่มเย็น ถ้ามีธรรมคอยควบคุมอยู่นะ ถ้าปล่อยให้กิเลสควบคุมอย่างเดียวหาไปเถอะ หาไปที่ไหนก็หาไป ใครจะว่าเก่งขนาดไหน ในโลกธาตุนี้จะหาความสุขมาแข่งพระพุทธเจ้าจะไม่มีเลย มีตั้งแต่ความทุกข์เดือดร้อน เอาตามไปซีเป็นราย ๆ มีความสุขความสบายอะไร มีสมบัติเงินทองข้าวของ มีตึกรามบ้านช่อง มีที่ที่แปลงที่ไร่ มีบริษัทบริวารมากน้อยเพียงไร มีความสุขขนาดไหน เอาตั้งแต่ความทุกข์มาต้อนรับนะ มันไม่ได้เอาความสุขมาต้อนรับ พวกที่โลภมาก ๆ นี่แหละ เวลาเอามาผลของมันก็คือความทุกข์จากความติดความดินนั้นแหละ ไม่มาจากไหนนะ

ท่านจึงตำหนิความโลภ ได้เห็นโทษร้ายความโลภนี้ มันโลภจนวันตายนุ่นนะของง่ายเมื่อไร กิเลสไม่มีถอย มีแต่คืบหน้าเรื่อย ๆ ไป ไม่มีที่ไปที่มาแท้ ๆ ก็นับข้อมือเจ้าของ นี่ลูกศิษย์เขามาเล่าให้ฟังนะ เศรษฐีในปัจจุบันนี้ละ เศรษฐีครั้งก่อนเศรษฐีเงินเหรียญ เงินเหรียญไม่ใช่เงินกระดาษ คนนั้นมีสูงสุดแหละทางภาคอีสาน เงินสูงสุดของแกมีถึงเจ็ดหมื่นบาท เงินเหรียญนี่นะ เขาร่ำลือกันทั่วภาคอีสาน แกอยู่อำเภอภู่นก

เป็นคนมั่งมี เพราะการค้าขาย ดูว่าขายข้างขายอะไรต่ออะไร หลายอย่างหลายประการ ติดต่อกับประเทศลาวบ้างซื้อขายกัน

ที่นี้เวลาจะตายที่นี้จนตรอก มานับข้อมือ นอนอยู่เฉยๆ ป่วยหนักเข้าๆ ไม่มีหวังแล้วละ มานอนแล้วนับข้อมือ คุณพ่อนับอะไรละ คุณพ่อไม่สบายหรือ คุณพ่อเป็นอะไร ถึงมานับข้อมือ ที่นับนี้คือว่า นี่เราก็จวนจะตายแล้วไม่มีหวังที่จะได้คืนแผละ เงินเหล่านี้ นะ คนนั้นติดหนี้เท่านั้น คนนั้นติดหนี้เท่านั้น คือทวงหนี้ด้วยข้อมือ เขาติดหนี้มากต่อมากนี้ไม่มีหวังได้คืนแผละ เราตายก็จมไปหมดเลยหนี้สินเหล่านี้ พ่อจึงได้นับข้อมือ เมื่อมันผิดหวังจริงๆ แล้วก็มานับข้อมือ แล้วก็ตายทิ้งเปล่าๆ ไม่เห็นได้อะไรไป ซากศพ เขาก็เอาไปเผาทั้งนั้น ก็ไม่เห็นได้อะไร เงินเจ็ดหมื่นบาท แต่ก่อนเจ็ดหมื่นบาทเป็นเงินน้อยเมื่อไร เงินถึงเจ็ดหมื่นบาทถึงชั้นเศรษฐี ปัจจุบันนี้เรียกว่าเศรษฐีเงินเหรียญถึงเจ็ดหมื่นบาท ไม่มีใครมีได้ง่ายๆ ละ นี่เวลาตายก็ไปอย่างนั้นเห็นไหมละ

นี่เอามาพูด ลูกศิษย์เขามาเล่าให้ฟัง คนคนนั้นเราก็เคยเห็นเนื้อเห็นตัวแล้ว แผละ เห็นทั้งครอบครัว เป็นครอบครัวที่สูงส่งมากที่สุด เวลาตายก็เป็นอย่างนั้น มานับข้อมือ ตายไปร่างกระดูกนี้เขาก็เอาไปเผาเสียไม่เห็นได้อะไร มันน่าจะเอามาเป็นคติ ต่อพวกเรา ที่เอามาเล่าให้ฟังนี้ควรจะเป็นคติได้ดี เหล่านี้ใครจะเอาอะไรไปบ้างละ มีตั้งแต่ความโลภเต็มตัวๆ เวลาตายแล้วความโลภเหยียบลงแหลกหมดเลย ความโลภแทนที่จะมาช่วย ไม่ได้ช่วยนะ เหยียบลงหมด หวังนั้นหวังนี้ เมื่อมันผิดหวังๆ นั่นละมันผิดหวังของความโลภ มันไม่ได้อย่างใจมันก็เป็นกองทุกข์ขึ้นมาเผาตัวเองๆ แหลกเหลวไปหมด

นี่ละกิเลสมันกำลังออกหน้าออกตา อยู่ที่ไหนบ้านใดเมืองใด ใหญ่เท่าไรความโลภความโลเลที่ได้ไม่มีเมืองพอนี้ยิ่งหนาแน่นขึ้นมา อำนาจบาตรหลวงป่าๆ ถิ่นๆ ก็แทรกกันขึ้นมา แทรกกันขึ้นมาด้วยอำนาจเป็นกิเลสทั้งนั้นละที่ออกมาแสดงให้โลกได้ รับความเดือดร้อน ผู้ใหญ่ใหญ่เท่าไรเหยียบผู้น้อยลงไปๆ ผู้มั่งมีเท่าไรเหยียบคนทุกข์คนจนลงไป ไม่ว่าบ้านใดเมืองใดเป็นอย่างนั้นถ้ากิเลสปกครองบ้านเมือง ไม่มีธรรมปกครองบ้านเมือง เราอย่าเข้าใจว่าบ้านใดเมืองใดจะเจริญรุ่งเรือง มีความสุขความเจริญ เป็นความทุกข์ด้วยกันหมดทั้งนั้นแผละถ้าลงให้กิเลสปกครองบ้านเมืองนะ ได้มากเท่าไรยิ่งบีบยิ่งบีบไฟคนอื่นเข้าไปมาก ได้มากเท่าไรยิ่งกอบยิ่งโกย ไม่มีวันหยุดวันถอย เวลาตายแล้วก็ตายเหมือนโลกเขาตายนั้นแผละ ไม่เห็นตายพิเศษอะไร คนนี้เขาโลภมากควรจะต้องสถาปนาบรรดาศักดิ์สูงพิเศษให้เขา ก็ไม่เคยมีใครไปตั้งให้เลยนะ

ความโกรธ ความเคียดแค้นเขามาก ความอิจฉาพยาบาท อาฆาตจองเวร ความ

เบียดเบียน อำนาจปา ๆ เกื่อน ๆ ของเขามาก ควรที่จะไปชมเขยเขา ไม่มีใครชมเขย มีตั้งแต่เขาแข่งไปตามหลังเท่านั้นละ โอัยมันตายเสียดี ถ้ามันยังมีชีวิตอยู่มันยังจะโลกมาก ทำความเดือดร้อนให้แก่โลกมากยิ่งขึ้นอีก คนคนนี้ควรจะตายเสีย ตายแทนหมาก็ได้ หมาเขาไม่ได้โลกมากอย่างนี้ อันนี้มันโลกเลยเถิดเลยแดน มนุษย์มาทั่วโลกดินแดนเดือดร้อนเพราะความโลภมาก อำนาจปาเกื่อนของมันนี่มากนั่นเอง ทำโลกให้เดือดร้อน โอัยหมาเขาไม่ได้ทำความเดือดร้อนอะไร หมาเขาดีกว่าคนประเภทนี้ เขาจะแข่งกันอย่างนี้นะ

เป็นยังงี้มีใครไปชมเขยใหม่ คนโลภมากไม่มีอรรถมีธรรมภายในใจ ถ้ามีธรรมแล้วมีมากมีน้อยดีไปหมดนะ มันแปลกกันอย่างนี้ คนมีอรรถมีธรรมข้างนอกก็สม่ำเสมอ ข้างในก็สม่ำเสมอ ไม่เหยียบย่ำทำลายใคร ไม่ดูถูกเหยียดหยามใคร ไม่หาช่องทางโอกาสคดโกงรีดไถใคร ได้มาตามความสามารถวาสนาของตนเองที่อุตสาหะพยายามติดดินมาเท่าไร ได้มา ๆ เอาทางด้านนี้เป็นส่วนจำเป็นอันนี้ อันนี้แยกออก ทำเป็นประโยชน์ส่วนภายในคือจิตใจ ซึ่งเป็นของที่มีคุณค่ามากและเป็นผู้สมบูรณ์สมบูรณ์ในการเกิดตายไม่หยุดไม่ถอย ต้องอาศัยความดีงามทั้งหลายนี้เป็นเสบียงเครื่องก้าวเดินในภพชาติต่อไป ผู้นี้ไม่ประมาท

สร้างความดีงามก็ เอา สร้าง มีเท่าไรสร้าง ส่วนที่เก็บไว้สำหรับครอบครัวเหี้ยเรือ่น ก็เก็บไว้เป็นความจำเป็นของธาตุของชั้นนี้ ส่วนที่จะช่วยโลกสงสาร ใครมาติดต่อขอที่ไหนเป็นให้ไป ๆ นี้คนมีจิตใจอันกว้างขวาง คนนี้เรียกว่ารีนเริง อิศ นนุทติ อยู่ในโลกนี้ก็รีนเริงบันเทิง ไปที่ไหนคนรักคนชอบ เปจุจ นนุทติ ละไปแล้วก็ไปรีนเริงบนสวรรค์ นั้นท่านสอนไว้อย่างนี้ ท่านไม่ได้สอนว่าคนนี้โลภมากไปไหนเขาตอมไปเลยละคนตอมไปเลยคนโลภมาก คนเห็นแก่ได้แก่เอา เขาแตกหนีหมดไม่มีเหลือ เข้าใจใหม่เขาไม่ได้วิ่งตามนะ เขาแตกหนีหมด เพราะนี่เปรตมหายักษ์มาแล้ว

มันจะมาเอาทำไหนไม่รู้ ระวังนะดับอยู่หมิ่น ๆ ไม่ได้นะ มันจะเอาดับไปกินหมด เพราะพวกนี้มันมือเร็วที่สุด คว่ำดับคว่ำปอดคนมากิน อำนาจปาเกื่อนอย่างนี้ เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนี้ทั้งนั้นละ ถ้าเรื่องของธรรม อยู่ที่ไหนเย็น คนมีธรรมเย็น ทั้งคนมีคนจนเย็นด้วยกัน ดีด้วยกัน ธรรมะท่านชมไปด้วยกันหมดนั่นละ คนมั่งคนมีสร้างความคิดเพื่อจิตใจของตนก็สร้าง เพื่อจิตใจของตัวเองก็เพื่อชาติ เพื่อส่วนรวมอีก แล้วก็เข้ามาสู่จิตใจของตน อาณิสงส์แห่งการเสียสละแก่เพื่อนฝูงทั้งหลายก็เข้ามาหาตัวเอง ๆ แน่ะ ข้างนอกก็กว้างขวาง ข้างในก็กว้างขวางด้วยบุญด้วยกุศล ข้างนอกก็กว้างขวางด้วยความสงบเย็น พอได้อาศัยผู้เสียสละด้วยความมีเมตตา ต่างกันอย่างนี้นะ

ให้พากันพิจารณานะ วันนี้ธรรมออกแ่งไหนก็ไม่ว่าแล้วแต่จะออกละ เพราะเรื่องเหล่านี้มันมีทุกแ่งทุกมุม ธรรมไปที่ไหนโดนทั้งนั้นแหละ พุดจะผิดไปไหน เรื่องเหล่านี้มีอยู่ในโลก ปฏิเสธได้ไหมว่าพุดไปนี้ผิดไป โดนทั้งนั้นละโดนทั้งเขาทั้งเรา ไปเลยละ อย่าว่าจะไปโดนแต่เขาเลย โดนเราด้วย สิ่งเหล่านี้มีอยู่กับทุกคน แม้ผู้เทศน์ก็ อาจโดนเหมือนกัน จะว่าโดนเสียจริง ๆ เราก็ไม่กล้า เพราะใจนี้มันปล่อยหมดแล้ว จะไปว่าโดนจริงเราก็พุดยาก แต่นี้เพราะอ่อนลงหาลูกศิษย์ ลูกศิษย์ลูกหาจะว่าหลวงตานี้ โกรธแค้นเกินไป โกรธแค้นก็มีแต่คำพุดเท่านั้นแหละ หัวใจเต็มไปด้วยเมตตา ให้ท่าน ทั้งหลายจำเอา

นี่พุดถึงเรื่องโทษของกิเลสกับคุณค่าของธรรม ถ้าธรรมแทรกเข้าตรงไหนจะมี เกาะมีดอนพอซุกหัวนอนได้นะ ถ้าไม่มีธรรมใครจะเป็นขนาดไหนสูงขนาดไหนก็มีแต่ ฟืนแต่ไฟเผามันอยู่ตลอดเวลา ให้พากันเข้าใจเอานะ วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ก็พอแล้วละ

พุดถึงเรื่องมะขามป้อม-สมอในป่า ท่านอธิบายในพระวินัยนะ พระท่านเที่ยว รุดงค์ ส่วนมากมีแต่เที่ยวรุดงค์ในป่าในเขาทั้งนั้น คือของนั้นต้องรับประเคนเสียก่อน พระถึงจะฉันได้ ทุกอย่างต้องรับประเคน ไม่ประเคนปรับโทษ เป็นเรื่องตะกละตะกลาม ไม่เป็นเรื่องเรียบร้อยสวยงาม เหมือนพระผู้ชำระความโลก ที่นี้เวลาพระไปเที่ยวกรรมฐานท่านอนุโลมให้หั้นะ คือพระไปเที่ยวกรรมฐาน ไม่ว่าจะมะขามป้อม-สมออะไร ๆ ถ้าจะฉันนี้แล้วต้องได้ประเคนทั้งหมด เว้นไว้แต่น้ำกับไม้ธูปฟืนไม้จิ้มฟัน มีสองอย่างที่ท่าน เว้น นอกนั้นล่วงเข้ามุกทวารแล้วต้องได้เคนทั้งนั้น นอกนั้นปรับอาบัติทั้งหมด มียกเว้น ไว้สองอย่าง คือน้ำ อัญมูตร อุทกทนต์โปณา ในพระปาฏิโมกข์ก็มี น้ำและไม้ธูปฟืนไม้จิ้มฟัน นอกนั้นประเคนทั้งหมด

ที่นี้เวลาพระไปบิณฑบาตในชั้นท่านผ่อนผันนะ พระไปเที่ยวรุดงค์กรรมฐาน ไปด้วยความหิวโหย เดินป่าเดินเขาไปนี้ ไปเห็นมะขามป้อม-สมอมันหล่นลง หล่นแล้วไม่มีอนุสัมบันคือประชาชนคนใดก็ตาม ไม่มีฆราวาสญาติโยมเขามาเอามะขามป้อมนั้น ประเคน ฟังกำหนดภายในใจ ว่าอย่างนั้นนะในพระวินัย ให้เก็บเอามะขามป้อมหรือสมอนั้นติดยามไป ติดถุงไป กำหนดไว้ว่าเพื่อไปพบฆราวาสข้างหน้าแล้วจึงให้เขาประเคนให้ นี่เรียกว่าท่านอนุโลมนะนี่ อนุโลม ให้เขาประเคนให้ เมื่อไปถึงที่แล้วไม่มีใครประเคนให้เลย เจ้าของก็หิวเต็มทน ฟิงฉันเสียเถิด นั้น สุดท้าย

นี่ละพระวินัย ธรรมดาแล้วฉันไม่ได้ เว้นแต่น้ำกับไม้ธูปฟืน ที่นี้เวลาไปเที่ยว รุดงค์กรรมฐานในป่าในเขาแล้วไปเจอมะขามป้อม-สมอแล้วไม่มีใคร เธอก็อยากได้หิวเต็มทนก็ให้ฟิงเอามะขามป้อม-สมอนั้นใส่ถุงไปเสียก่อน กำหนดไว้ว่าเวลาไปเจอคน

ข้างหน้าให้เขาประเคนแล้วฉัน ท่านว่าอย่างนี้ละ ครั้นไปถึงที่แล้วไม่มีใครประเคน เธอก็หิวเต็มทนแล้วฉันเสียเถิด นั้น เท่านั้นละนะ นี่ละพระวินัยเห็นไหมขนาดนั้น แล้วใครเคารพพระวินัยก็คือเคารพศาสนา ศาสดาสอนว่ายังงี้ก็ต้องดำเนินตามนั้น ถ้าเพี้ยนจากนั้นแล้ว เรียกว่าเหยียบหัวศาสนา ใครที่ข้ามเกินพระธรรมวินัยคือข้ามเกินเหยียบหัวพระพุทธเจ้านั่นเอง ใครประคัมประคองธรรมวินัยดีนั้นคือผู้ตามเสด็จพระพุทธเจ้าตลอดเวลา ให้พากันเข้าใจเอานะ

ลูกศิษย์ขออาราธนาให้หลวงตามีสุขภาพร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง อายุยืน ๆ เพื่อเป็นมิ่งเป็นขวัญของชาวพุทธสืบไป อันจะเป็นการสืบทอดอายุพุทธศาสนาไปในตัวค่ะ) เออ เราจะสู้ไปจนกระทั่งหมดลมหายใจเราถึงจะถอย ถ้าไม่หมดลมหายใจไม่ถอยว่าฉันเถอะ เราก็เป็นนักสู้เหมือนกันนี่ละ พอใจนะเราจะสู้จนสุดลมหายใจ ให้ถอยไม่มีพอพูดถึงเรื่องสู้สุดลมหายใจนี้เราก็ระลึกได้ตอนที่จะไปจริง ๆ อยู่หนองผือ นะ มันอะไรก็ไม่รู้ นะ คือยาขวดนั้นเราก็ไม่เคยเห็น เขาว่าเขาอยู่กรมการแพทย์ โรงพยาบาลนครพนม บอกจนกระทั่งห้อง ๗ นี่ละเวลาเป็นเหตุแล้วมันไม่ลืมนะ

เขามา เราก็ปิดกวาดไปถึงศาลา พอตีเขาก็กมาถึงนั้น เราปิดกวาดพอดีเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เอาไม้กวาดไปวางไว้แล้วก็เลยขึ้นไปศาลา พอขึ้นไปเห็นเขาเปิดหีบออกมากระเป่าของเขานั้นละมียาหลายประเภท แต่ยาขวดนั้นมันสะเทือนใจ พอมองเห็นปั๊บปั๊วะเข้านี้เลย ออกอย่างไม่คิดไม่อ่านอะไร ออกรับเหตุการณ์กันในขณะที่มากระเทือนกัน มองไปปั๊บ โอ๊ย ยาขวดนี้ไม่ได้นะ ใครฉันตายนะ เราว่างั้นอยู่ ๆ จนเสียมารยาทเขาหน้าแห้งไปหมดละ ไปว่าให้เขา ยาขวดนี้ใครฉันไม่ได้นะ ตายนะ เราว่าอย่างนั้น

จากนั้นแล้วเราค่อยพลิกใหม่ ยาขวดนี้เป็นยาแก้อะไร เราถาม ยาถ่าย เขาว่าไม่เป็นอะไรละครับพวกผมมียาห้าม เขาว่าอย่างนั้น ยาขวดนั้นละตัดเรา เห็นไหมละเวลา มันตัด เขาว่าเขามียาห้ามมันเลยปล่อยใจเสีย ทีแรกเจอไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร มันออกอย่างแรงเพราะมันสะเทือนอย่างแรง มองเห็นปั๊บปั๊วะเข้าเลย ทางนี้ก็ออกรับกันเลยว่า ยาขวดนี้ใครกินไม่ได้นะ ตายนะเราว่าอย่างนั้น พอถามเขาแล้วเขาก็บอกว่ามันเป็นยาถ่าย แต่ไม่เป็นอะไรแหละพวกผมมียาห้าม คำว่ายาห้ามเลยกล่อมเรา เราก็เลยปล่อย

ทีนี้เอายานี้มาฉัน ก็ฉันธรรมดา พระองค์ละซ้อน ๆ ๆ ท่านถ่ายธรรมดา พอถึงสองทุ่มเขาเอายาห้ามมาห้ามพระท่านก็หาย ใจเราก็ฉันเท่ากันกับเขา เวลายาห้ามมา มันไม่ยอมหายซี ถ่ายเสียจน ตั้งแต่นั้นจนกระทั่งถึงเช้าถ่าย ๒๕ หน อาเจียน ๒ หน อาเจียนนี้ เรานั่งอยู่ส้วมนะ เวลานั้นอาเจียนอย่างรุนแรงนี้เศษอาหารนี้มันพุ่งไปติดฝา ส้วม แรงหรือไม่แรงติดฝา ส้วม พุง ๆ พอมันอาเจียนเต็มเหนี่ยวแล้วที่นั่นมันอ่อนลง ๆ รู้

ในตัว อ่อนลง ๆ หดเข้ามาเลย มันเต็มที่แล้ว ถ้าธรรมดาเรียกว่าไปตอนนั้นเลยละ ไม่อยู่

หดเข้า ๆ สุดท้ายตาหูจุกกลืนกายอะไรนี้ความรู้สึกนี้หดปั๊บเข้ามาหมดเลย เข้ามาอยู่ตรงกลางอันเดียว ความรู้อันเดียวเท่านั้น ตาบอดหูหนวก เลยหนวกไปแล้วมันเป็นท่อนไม้ท่อนซุงไปหมดในส่วนร่างกาย ทุกขเวทนาที่สาหัสดับหมดเลย ร่างกายของเราเวลานั้นจะไปจริง ๆ ทุกขเวทนานี้จะดับหมดนะ ทุกขเวทนาของเรา พอมันหดเข้ามา ตาหูจุกกลืนกายหดเข้ามาสู่ความรู้สึกนี้หมดแล้ว ร่างกายไม่มีทุกข์ ธรรมดา เป็นท่อนไม้ท่อนซุง มีแต่จิต พอมันหดเข้ามา ก็สติมันตั้งอยู่เป็นหลักธรรมชาติ ไม่ใช่ว่าจะตั้งสติทำนั่นทำนี่ มันเป็นหลักธรรมชาติของมัน ไม่เคยเพลอกันเลย พอเข้าถึงนี้ปั๊บหมดละที่นี้หมดทุกอย่าง

ทุกขเวทนาที่แส่นหาห้สนั้น พอร่างกายหมดความรู้สึกทุกด้านทุกทางแล้ว ทุกขเวทนาทั้งหลายที่มันเป็นอยู่นั้นดับไปพร้อมกันหมดเลย ขณะนั้นเรียกว่าขณะเจียบหมดทุกอย่าง ความทุกข์ไม่มีเลย ร่างกายของเราเป็นเหมือนท่อนไม้ท่อนฟืน เหลือแต่ความรู้สึกอันเดียว มันเป็น ๙๙% จนกระทั่งเจ้าของวิตกขึ้นมา หือ จะไปเดี๋ยวนี้เซียวเธอเอาไปก็ไป พอว่าอย่างนั้นก็สมมุติอันหนึ่งตั้งสติขึ้นมา สติเป็นสมมุติละ สติจับปั๊บเข้าไปตรงนั้นอีก ที่นั่นมันหดเข้าหมดแล้ว หมดทุกอย่างไม่มีอะไรเหลือ ทุกข์ก็ดับ ร่างกายก็เป็นท่อนไม้ท่อนฟืน เหลือแต่ความรู้สึกล้วน ๆ ดิตคราวนี้ก็เป็นร้อยเปอร์เซ็นต์ ตายนะ

พอถึงนั้นแล้วเราก้วิตกขึ้นมา หือ จะไปเดี๋ยวนี้เซียวเธอ เอาจะไปก็ไป เราว่าอย่างนั้นนะ พอว่าอย่างนั้นสติเป็นสมมุติอันหนึ่ง จับปั๊บเข้าไปตรงนั้น เข้าไปหนุนอันนั้นนะ หนุนความรู้สึกอันนั้น ความรู้อันนั้นมันจะไปแล้วละ พอไปหนุนอันนั้นปั๊บความรู้สึกนี้ชานออกมา ชานขึ้นข้างบนข้างล่างไปหมด ทุกขเวทนาจี้เริ่มมีขึ้น จึงรู้ได้ชัดว่าคนเรานี้เมื่อเวลาจะตายจริง ๆ ทุกขเวทนาจะต้องดับหมดถ้ามีสตินะ ถ้าไม่มีสติทั้งเนื้อทั้งตัวตกที่หลับที่นอน ตกตงตกเตียงอะไรไปได้นะ ไม่มีสติควบคุม มีแต่ทุกข์ครอบงำ แต่ในเวลาเอาจริง ๆ แล้วทุกข์ดับหมด ไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ความรู้ พอสติจับปั๊บเข้าไปมันก็ชานออกมารู้จัก ชานออกป้รู้ตามเดิม ไม่ไป

นี่ละถึงวาระสุดท้ายต้องดับหมดนะ ทุกอย่างในร่างกายนี้จะไม่มีอะไรเหลือ ทุกข์ทั้งหลายก็ตามจะดับหมด ร่างกายจะหมดความรู้สึกทุกอย่าง ดับไปด้วยกัน เหลือแต่ความรู้ ถ้าความรู้เคลื่อนคราวนี้ก็ร้อยเปอร์เซ็นต์ไปเลย นี่พูดถึงจิตที่ได้รับการฝึกฝนอบรมมาเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว ไม่ได้สงสัยตัวเอง แม้เวลาที่จะไปนั้นก็ยังว่า หือ จะไปเดี๋ยวนี้เซียวเธอ จะวิตกวิจารณ์กับการไปการอยู่การเป็นตายของเจ้าของไม่มีเลย หือ

จะไปเดี๋ยวนี้เชียวหรือ เอาไปก็ไป แน่ะอย่างนั้นนะ สติจับปับเข้าไปนี่สติเลยไปหมุน หมุนแล้วก็กำลังออกมา ความรู้ที่ชานออกมาข้างนอก เลยไม่ตาย ความหมายว่าอย่าง นั้น

จึงได้รู้ชัดเจน อ้อ คนเราถ้ามีสติอยู่แล้วเวลาจะตายจริง ๆ ทุกขเวทนาจะดับหมด เลย ไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ความรู้นั้นก็ติดออกเท่านั้นเอง แต่จิตดวงไหนล่ะที่จะมีสติ คุ้มครองรักษาใจได้ขนาดนั้นนะ ไม่มี นอกจากจิตที่ได้รับการอบรม และอบรมมาเต็มที่ แล้วตั้งที่กล่าวนี้เป็นเองรู้อย่างนี้ เรื่องความตาย มีเหลือแต่รู้อันเดียว เหล่านี้หมดแล้วนะ หมดสภาพ หมดเลย แต่อันนั้นไม่หมดธรรมชาติที่รู้ จิตที่เป็นเจ้าของร่างนะอันนั้นละ ครองอยู่ ถ้าอันนี้ติดปับเดียวเท่านั้นหมดเลย ไปแล้ว ร่างกายก็เรียกว่าตาย อันนี้ยังอยู่ นั้น จึงได้ว่า หือ จะไปเดี๋ยวนี้เชียวหรือ

นี่ละคุณค่าแห่งการอบรมจิตใจ เมื่อถึงที่แล้วตั้งที่เป็นอย่างนี้เราก็ไม่ได้วิตก วิचारณ์ กลัวเป็นกลัวตาย ดูตามความจริง ๆ ถึงขั้นมันจะไป ๙๙% มันจะติดออกก็ยังไม่ถามว่า หือ จะไปเดี๋ยวนี้เชียวหรือ เอาไปก็ไป สติจับปับเข้าไปอีกทีหนึ่ง เป็นสมมุติหมุน กันเข้าไป ธาตุชั้นนี้ก็เลยมีกำลังชานออกมา เลยไม่ตาย ไม่งั้นตายตั้งแต่นั้นแล้วละ นี่ละ อำนาจแห่งการอบรมจิตใจ มันเป็นเองนะ ไม่มีการบังคับบัญชาอะไร เผลอไม่เผลอมัน ก็เป็นเองของมัน รู้กันอยู่ตลอดเวลาทุกระยะ เป็นเพราะไม่เผลอ แล้วจะเป็นจะตายจะ วิตกวิचारณ์กับเรื่องความเป็นความตายไม่มี มีแต่ว่า หือ จะไปเดี๋ยวนี้เชียวหรือ ไปก็ คือว่าตาย เอาไปก็ไป ก็เท่านั้นเอง ความจริงต่อความจริงเข้าถึงกัน ไม่มีอะไรกลัวอะไร กล้ากันนะ เป็นธรรมชาติอย่างนั้น

วันนี้ทองคำที่ได้ทั้งวันนะ ตั้งแต่เช้าถึงปัจจุบันนี้ได้ทองคำ ๑๔ บาท ๖๙ สตางค์

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz